

Arrest

nr. 227 413 van 14 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 2 november 2017 komt de verzoekende partij via Madrid (Spanje) het Schengengrondgebied binnen.

1.2 Op 22 maart 2019 biedt de verzoekende partij zich aan bij de burgerlijke stand van de stad Sint-Truiden om een procedure voor de erkenning van het eind 2018 geboren kind A. S., van Venezolaanse

nationaliteit. Op 4 april 2019 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op hetzelfde adres woont als mevrouw Az. S. en het kind A. S.

1.3 Op 11 april 2019 doet de verzoekende partij aangifte van de erkenning van het kind A. S., met toestemming van het kind en de moeder van het kind, mevrouw Az. S., van Venezolaanse nationaliteit en in het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart). Op onbekende datum wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Truiden het acteren van de erkenning uitgesteld en wordt het advies van de procureur des Konings gevraagd.

1.4 Op 13 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 29 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(…) De heer / mevrouw :
naam en voornaam: C(...) T(...), A(...) J(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Venezuela*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 02/11/2017. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn partner (niet EU - onderdaan) en dat hij erkenning heeft gevraagd voor het pasgeboren kind (eveneens niet EU - onderdaan) van zijn partner , geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en het minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van

een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: (...)

Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend gekregen.

Eenzijds is het evident dat artikel 8 EVRM geschonden is door de bestreden beslissing, gezien verzoeker door uitvoering van de bestreden beslissing gescheiden wordt van zijn minderjarig kind. Zijn partner is in België tewerkgesteld, zodoende kunnen ze hun samenleven niet op een normale manier verderzetten in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker verwijst naar het arrest Sen v. Nederland van het EHRM. Daarin stelde het EHRM dat de ouders niet mochten worden gedwongen om te kiezen tussen het opgeven van de verworven positie in het gastland of het achterlaten van hun dochter in Turkije. Op de Nederlandse overheid rustte de positieve plicht om het Turkse minderjarige kind, Sinem toe te laten tot het grondgebied. Er werd een schending van artikel 8 EVRM vastgesteld .

In de zaak Nunez v. Noorwegen bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er voldoende aandacht dient uit te gaan naar de kinderen die betrokken zijn.

"Having regard to all of the above considerations, notably the children's long lasting and close bonds to their mother, the decision in the custody proceedings, the disruption and stress that the children had already experienced and the long period that elapsed before the immigration authorities took their decision to order the applicant's expulsion with a re-entry ban, the Court is not convinced in the concrete and exceptional circumstances of the case that sufficient weight was attached to the best interests of the children for the purposes of Article 8 of the Convention.

(vrije vertaling: Gelet op alle bovenstaande overwegingen, met name de langdurige en hechte banden van de kinderen met hun moeder, de beslissing in de voogdijprocedure, de verstoring en stress die de kinderen al hadden meegemaakt en de lange periode die was verstreken voordat de immigratieautoriteiten namen Bij hun beslissing om de verwijdering van de verzoeker te gelasten met een inreisverbod, is het Hof er in de concrete en uitzonderlijke omstandigheden van de zaak niet van overtuigd dat voldoende belang werd gehecht aan het belang van de kinderen in de zin van artikel 8 van het verdrag.)

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat er een zeer grote humanitaire en politieke crisis plaatsvindt in Venezuela, zodat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar Venezuela <https://www.unhcr.org/be/nl/r7856-meer-dan-vier-miljoen-venezolanen-hebben-thuisland-verlaten.html>):

Uit cijfers van het UNHCR blijkt namelijk dat meer dan vier miljoen Venezolanen het thuisland verlaten hebben. Daarmee zijn de Venezolanen een van de grootste bevolkingsgroepen die uit hun land zijn verdreven.

Het tempo waarin Venezolanen hun thuisland verlaten, is enorm. Eind 2015 hadden nog ongeveer 695.000 vluchtelingen en migranten de grens van Venezuela overgestoken, inmiddels is dat aantal halverwege dit jaar meer dan 4 miljoen. Sinds november 2018 (zeven maanden) is het aantal vluchtelingen en migranten met een miljoen toegenomen.

'De overgrote meerderheid van de Venezolanen is opgevangen door landen in Latijns-Amerika. Colombia huisvest ongeveer 1,3 miljoen, gevolgd door Peru met 768.000, Chili met 288.000, Ecuador met 263.000, Brazilië met 168.000 en Argentinië met 130.000 mensen. Ook Mexico, landen in Midden-Amerika en het Caribisch gebied ontvangen vluchtelingen en migranten uit Venezuela.

"Deze alarmerende cijfers onderschrijven de dringende noodzaak om de gastgemeenschappen in Zuid-Amerika te ondersteunen," zegt Eduardo Stein, de gezamenlijke speciale vertegenwoordiger van UNHCR-IOM voor Venezolaanse vluchtelingen en migranten. "De landen doen hun uiterste best om de mensen te verwelkomen en hulp te bieden, maar we kunnen van hen niet verwachten dit nog veel langer te doen zonder internationale hulp."

Regionale aanpak

Eind vorig jaar hebben regeringen in de regio de handen ineen geslagen en mechanismen ingesteld om juridische, sociale en economische integratie van Venezolaanse burgers te vergemakkelijken. Ook is er een in december 2018 een humanitair Regionaal Vluchtelingen- en Migrantenresponsplan (RMRP) gelanceerd, gericht op 2,2 miljoen Venezolanen en 580.000 mensen in gastgemeenschappen in 16 landen. Tot nu toe is van het RMRP slechts 21 procent gefinancierd.'

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, juncto de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name de artikelen 8 en 3 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop is gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Indien kinderen betrokken zijn, zoals *in casu*, dan besteedt het EHRM bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 143; EHRM 3 november 2011, *Arvelo Aponte/Nederland*, § 60; EHRM 31 juli 2008, *Darren Omoregie/Noorwegen*, § 66; EHRM 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109; EHRM 24 juli 2014, *Kaplan e.a./Noorwegen*; EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 144; EHRM 30 juli 2013, *Polidario/Zwitserland*; EHRM 30 juli 2013, *Berisha/Zwitserland*, § 51 met verwijzing naar EHRM (GK) 6 juli 2010, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland*, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, *M.P.E.V./Zwitserland*; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 78).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar minderjarig kind en haar partner. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde dit gezinsleven zou betwisten. Op een privéleven beroept de verzoekende partij zich niet.

Volgens de verzoekende partij is het evident dat artikel 8 van het EVRM geschonden is, aangezien zij door de uitvoering van de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar minderjarig kind. Zij wijst er hierbij op dat haar partner in België is tewerkgesteld, zodat zij hun samenleven niet op een normale manier kunnen verderzetten in het land van herkomst van de verzoekende partij. Daarnaast wijst de verzoekende partij, met verwijzing naar twee arresten van het EHRM, op het feit dat er voldoende aandacht moet uitgaan naar de kinderen die betrokken zijn en dat voldoende belang moet worden gehecht aan het belang van de kinderen in de zin van het voormelde artikel 8.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog uit het oog verliest dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op het feit dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar partner en haar minderjarig kind. Hij wijst er namelijk op dat dit van tijdelijke duur is, met name de nodige tijd om haar situatie te regulariseren, teneinde reglementair België binnen te komen. De verzoekende partij gaat echter op geen enkele manier concreet in op deze motivering, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de gemachtigde uitdrukkelijk erkent dat het belang van het kind een primordiaal, doch geen absoluut karakter heeft, en dat het belang van het kind bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen een bijzondere plaats inneemt. De gemachtigde geeft verder aan dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met andere belangen. De gemachtigde besluit op basis van de hoger in de bestreden beslissing aangehaalde elementen dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is. Ook op deze motivering gaat de verzoekende partij niet concreet in. Zij verwijst slechts theoretisch naar rechtspraak van het EHRM, maar zij zet niet uiteen welke van de elementen die in het voormelde arrest *Núñez/Noorwegen* aan bod komen, *in casu* van toepassing zijn, laat staan dat zij uiteenzet met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden.

Met haar vage, niet-concrete betoog kan de verzoekende partij een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken.

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekende partij voert aan dat er in Venezuela een zeer grote humanitaire en politieke crisis plaatsvindt, zodat het voor haar onmogelijk is om terug te keren. Zij verwijst in dit verband naar een nieuwsbericht van UNHCR van 7 juni 2019, waarin wordt aangegeven dat meer dan vier miljoen Venezolanen het thuisland hebben verlaten, dat de overgrote meerderheid wordt opgevangen door landen in Latijns-Amerika, en dat ook Mexico, landen in Midden-Amerika en het Caribisch gebied vluchtelingen en migranten ontvangen. Vervolgens wordt de dringende noodzaak benadrukt om de gastgemeenschappen in Zuid-Amerika te ondersteunen, en de regionale aanpak.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot algemene verwijzingen en dat zij geen afdoende begin van bewijs naar voren brengt om aan te tonen dat het voor haar daadwerkelijk onmogelijk zou zijn om terug te keren. Uit de door haar aangehaalde bron kan slechts worden afgeleid hoeveel Venezolanen het thuisland hebben verlaten, zonder dat zelfs blijkt om welk percentage van de ganse bevolking dit gaat, en over de regio waar deze mensen worden opgevangen. Enige concrete informatie over de door de verzoekende partij aangehaalde “*zeer grote humanitaire en politieke crisis*” kan uit dit bericht van UNHCR niet worden afgeleid, laat staan dat het voor de Raad duidelijk zou zijn op welke manier de verzoekende partij bij een eventuele terugkeer persoonlijk door deze crisis zou worden getroffen.

Met haar vage, niet-concrete betoog kan de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maken. Ook zet zij niet uiteen op welke grond de gemachtigde omtrent het voormelde artikel 3 had moeten motiveren, zodat zij ook een schending van de motiveringsplicht in dit verband niet aannemelijk kan maken.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE